

TAMMI

ZORAIDA
CÓRDOVA

RAKKAUDEN
MELODIA

TÄHTIIN KIRJOITETTU

ZORAIDA CÓRDOVA

RAKKAUDEN
MELODIA

SUOMENTANUT JENNI RAPELO

TAMMI
HELSINKI

TÄHTIIN KIRJOITETTU

Tosirakkauden mitat
Lue minut oikein

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Kiss the Girl*

Copyright © 2023 by Disney Enterprises, Inc. All rights reserved.

Teksti Zoraida Córdova

Suomenkielinen laitos © Jenni Rapelo ja Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7188-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Kaikille merenneidoille, jotka etsivät vielä ääntään.

Laulakaa.

PROLOGI

ARIEL

21.6. ARTHUR ASHE -STADION, NEW YORK

Seistessään esiintymislavan keskellä kahdenkymmenenkolmentuhannen ihmisen ympäröimänä Ariel del Mar oli lähempänä tähtimerta kuin koskaan.

Hurmioituneet fanit heiluttivat kalanpyrstön ja simpukan-kuoren muotoisia välkkyviä LED-sauvoja. Lavalla oli vielä pilkkopimeää, ja minuutin kestävä tauko kappaleiden välillä oli juuri alkanut. Viimeistä laulua varten ei tarvittu uutta esiintymisasua, lavasteita tai taustatanssijoita. Ei, sillä heidän jäähyväiskiertueensa päättyisi samalla tavalla kuin kaikki oli alkanutkin. Lavalla olisivat vain he. Vain Ariel ja hänen siskonsa.

Yleisön pauhu oli niin valtava, että se peitti alleen jopa Arielin sydämen äänekkään jyskeen. Ilmaan kajautetut rakkaudentunnustukset ja hurraa-huudot kohosivat katsomon kattopalkkeihin saakka ja sulautuivat jyliseväksi äänimassaksi, jonka saattoivat tuntea jopa ne, jotka seurasivat maailmanlaajuista lähetystä olohuoneissaan, baareissa, täpötäysissä metrovaunuissa ja Times Squarella mainostauluista. Ariel kuvitteli kaikki nuo kaukaisetkin fanit ympärilleen.

Ariel asteli hetkeksi pois siskojensa luota edeten kohti lavan reunaa. Esiintyessään hän pääsi lähemmäs fanejaan ja

omaa musiikkiaan kuin milloinkaan muulloin. Kahden vuoden ja 276 esityksen jälkeen Ariel oli yrittänyt valmistautua Seitsemän seireenin jäähyväiskonserttiin. Hän halusi pitää kiinni tästä hetkestä. Muistaa, että hän *oli ollut* siellä. Tietää, että oli antanut kaikkensa. Hän halusi olla varma, että kaikki oli ollut sen arvoista. Olihan?

Ariel oli ollut kuuluisa kymmenenvuotiaasta asti, ja nyt kaksikymmentäviisivuotiaana hän oli valmis aloittamaan alusta. Tosin hän ei vielä tiennyt, millainen tuo uusi alku olisi. Vaihtoehtoja oli monia – sponsorit, elokuvaroolit, kirjapopimukset ja monenlaiset agentit odottivat Arielin seuraavaa siirtoa. Heidän isänsä oli luvannut kaikille siskoksille tauon parrasvaloista, mutta ensimmäistä kertaa elämässään Arielilla ei ollut aavistustakaan, mitä seuraavaksi olisi luvassa, ja se tuntui suorastaan kutkuttavalta. Maailma saisi kuitenkin odottaa, kun hän laulaisi vielä yhden laulun. Viimeisen laulun.

Kun minuutti oli kulunut, Ariel kohotti kasvonsa kohti valokeilaa ja yritti tasata hengitystään. Yleisö mylvi. Hänen tulipunaiset kutrinsa aaltoilivat olkapäillä. Hiki helmeili hänen niskassaan ja valui hänen helmiäisenhohtavaan violettiin bodyynsä. Paljastavien shortsien korkea vyötärönauha jätti ihoon painauman navan seudulle. Viileä yöilma suuteli hänen naarmuuntunutta polveaan, jonka kohdalta ohuet sukkahousut olivat repeytyneet edellisen laulun aikana. Mutta Ariel vain väläytti leveimmän hymynsä ja vilkutti yleisölle, kääntyillen vaivattomasti smaragdinvihreillä paksupohjaisilla korkokengillään. Valokeila valaisi hänen tietään lavan halki, ja nuorin del Marin naisista liittyi siskojensa joukkoon. Ariel asettui paikalleen kristallein koristeltujen mikrofonien rivistön keskelle kuin olisi koko joukon sydän.

”Olette upeita!” Arielin heleä sopraano helisi Arthur Ashe -stadionin halki.

”Voi kiitos”, Thea sanoi ja heilautti flirttailevasti fuksian-punaisia hiuksiaan.

Ariel vilkaisi kujeilevasti siskoaan ja osoitti peukalollaan yleisöä. ”Tarkoitin kylläkin *heitä*.”

Naurunremakan vaiettua Thea iski silmää ja puhalsi lentosuukon.

Tunteikas Stella, joka kyynelehti nähdessään söpöjä koiranpentuja, niiskaisi nenäänsä. ”Tajusin juuri, kuinka paljon tulen kaipaamaan tätä.”

Alicia kurkisti siskoaan rivistöstä. ”Ai vasta nyt?”

”Tiedät kyllä, mitä tarkoitan”, Stella puolustautui.

Ariel hymyili niin kovasti, että poskiin sattui. Tämä oli viimeinen kerta, kun hän oli vastuussa esityksen loppuvitsailuista. ”Vannoin, etten itkisi.”

Lauseen loppuosa värisi liikutuksesta, jota hän oli yrittänyt suitsia parin viime tunnin ajan. Mutta miten hän voisi edes olla tyyni tällaisella hetkellä? Heidän elämänsä jakautuisivat ikuisiksi ajoiksi kahteen jaksoon: aikaan ennen Seitsemää seireeniä ja aikaan Seitsemän seireenin jälkeen. Kaikkeen, jonka eteen he olivat tehneet töitä, heidän televisio-ohjelmaansa ja albumeihinsa, viitattaisiin ”ajanjaksona”, mikäli he olisivat onnekkaita. Tai ”kulta-aikana”, mikäli he eivät olleet.

Jopa Sophia, joka oli siskoksista vanhin eikä itkenyt koskaan, nyrpisti nenäänsä kuin olisi taistellut vääjäämättömiä kyyneleitä vastaan. Hän silotteli silkkisen mustaa poninhäntäänsä ja tokaisi uhmakkaasti: ”Ryhdistäytykää, tytöt. Itku ei kuulu baseballiin.”

”Onneksi en koskaan päässyt nappulaliigaan”, Elektra lohkaisi, ja heidän rumpalinsa paukautti rumpujaan. *Pa-tam-tss.*

”Vitsit sikseen”, Ariel sanoi.

Hän ei juurikaan erottanut kasvoja väkijoukossa, paitsi muutamat eturivissä ja ne, joihin kiertävä valokeila sattui

kulloinkin osumaan. Ariel kohotti silti päätään ja tähyysi kohti ylimpiä rivejä stadionin kauimmaisessa päädyssä. Hän halusi siellä istuvien fanien tietävän, että hän näki myös heidät.

”Minun oli tarkoitus kirjoittaa jotain muistiin”, Ariel myönsi syyllisyydentuntoisena. ”Mutta siitä ei tullut mitään, vaikka kuinka yritin. Se tuntui liian harjoitellulta, ja sitä olemme totta vieköön tehneet paljon. Tajusin, etten ollut vielä valmis. Miten kummassa voisimme hyvästellä teidät viidentoista vuoden jälkeen?”

Sophia puristi Arielin kättä, kun heidän faninsa vislasivat ja taputtivat kannustavasti.

”Minua ja siskojani on siunattu”, Ariel jatkoi. ”Tai niinhän kaikki sanovat, mutta en osaa kuvailla muullakaan tavalla sitä, kuinka onnekkaita olemme, kun saamme nähdä teidät täällä tänä iltana. Olemme vain pieni perhe New Yorkin Queensista, ja tämä kaikki on ollut kuin unta. Olemme kiertäneet maailmaa. Soittaneet stadioneilla ja palkintoseremonioissa.”

Marilou puuttui puheeseen ja iski silmää: ”Ja voittaneet itsekin muutaman pystin.”

”Olemme soittaneet synttäriluhliissa ja nuhruisilla klubeilla, vaikka olimme aivan liian nuoria pääsemään sisälle baariin. Olemme lukeneet kirjeenne ja katsoneet videonne. Meillä on kotonamme huone, siis kokonainen huone, joka on täynnä lähettämiänne taideteoksia ja lahjoja. Joka päivä siskoni – ja te kaikki – saatte minut tavoittelemaan mahdottomiltakin tuntuvia unelmiani. Tavoitelkaa unelmianne, kunnes niistä tulee totta: mahdollisia ja ikiomianne.”

Huutojen tulva vyöryi yli stadionin, kun heidän ensimmäisen singlensä ”Unelmatyttösi” alkusävelet kajahtivat ilmaan. Ajoitus oli täydellinen.

”Siksi päätin, että emme jätä hyvästejä.” Ariel painoi tärisevät kätensä sydämensä päälle. ”Olemme perhettä. Te olette

osa perhettämme. Ja perhe pysyy yhdessä ikuisesti. No niin, taputtakaa tahdissa. Tarvitsemme nimittäin apuunne seuraavassa kappaleessa.”

Rummut kumisivat, kellot helisivät ja kosketinsoittimet tapailivat ensimmäisiä rytmejä. Kun Ariel alkoi laulaa, koko stadion yhtyi ensimmäiseen säkeeseen hänen kanssaan. Ariel muisti, miten he olivat ensimmäistä kertaa sulloutuneet pikkuihin koppiin ahtaassa levytystudiossa. Miten heidän isänsä oli pakottanut heidät laulamaan yhä uudestaan ja uudestaan, kunnes heidän äänensä kohoilivat täydellisessä harmoniassa ja soivat upeasti yhdessä tavalla, joka teki Seitsemästä seireenistä oikean bändin. Hän muisti, miten oli kirjoittanut violetilla lempikynällään säkeistöjä uusiksi, miten isä oli rypistänyt muutoksille otsaansa ja väläyttänyt itsepäisen hymynsä, kun laulu oli viimein loksautunut paikoilleen. Hän muisti, miltä oli tuntunut, kun he olivat ajaneet Queensboro Bridgeä pitkin ja heidän laulunsa oli soitettu radiossa ensimmäisen kerran. Ariel muisti sen kaiken ja piteli tiukasti kiinni siskoistaan, kun he lopettivat laulamisen ja vain yleisö, kaikki kaksikymmentäkolmetuhatta, huusi viimeisen säkeistön sanoja. Kaikkien näiden vuosien jälkeenkään tämä kohta esityksestä ei ollut vanhentunut.

Esityksen lopussa kimaltelevaa konfettia satoi stadionin päälle ja ilotulitusraketit ampaisivat kohti New Yorkin taivasta. Lavalla valot välkkyivät ja kieppuivat, kun bändi esitti viimeiset soolonsa, joista muodostui lopuksi yhtenäisen iloinen musiikin virta.

Arielin siskot huusivat hyvästinsä ensiksi.

”Kiitos teille kaikille!”

”Rakastamme teitä!”

”¡Adiós, adiós!”

”Hyvää yötä, New York!”

”Nähdään myöhemmin, ihanat!”

”Olette upeita! Kerrassaan upeita!”

Vaikka siskot kiiruhtivat jo pois lavalta, Ariel viivytteli askeliaan. Miten hän olisi voinut vain kävellä tiehensä? Fanit huusivat yhä hänen nimeään, heiluttivat värikkäitä sauvojaan ja tanssivat tähtikonfetissa. Ariel pyydysti muutaman värikkään paperipalan nyrkkiinsä.

”Rakastan teitä”, Ariel sanoi ja pysyi siinä, vaikka kaikki valot sammuiivat.

JÄIKÖ SEITSEMÄN SEIREENIN KONSERTTI VÄLISTÄ? EI HÄTÄÄ, ME AUTAMME!

Siskokset lähtevät eri teille:
hajottiko popin prinsessa Ariel bändin?

Huhu: Elektra del Mar tähdittää
uutta *Star Wars* -trilogiaa.

24.8K tykkäystä

JÄRKYYTYS: SEITSEMÄN SEIREENIÄ LAULAVAT HYVÄSTIT... VAI LAULAVATKO?

Et ikinä usko, miltä
Teo del Mar
näytti parikymmppisenä!

KLIKKAA TÄSTÄ 13.32

Bändien taisto, illan esiintyjänä Tähtien merkitsemät! **AURORA'S GROCERY**

Ovet avataan klo 20.00

TUTTLEN TARINAT

Jakso 1 365:

Seitsemän seireeniä:
Vaatimattomista lähtökohdista
musiikin kuninkaalliseksi

LUKU YKSI

ARIEL

21.6. ARTHUR ASHE -STADION, NEW YORK

Esiintymislavan takana kuhisi vartijoita, avustajia ja tapah-
tumapäälliköitä. Ariel oli melko varma siitä, että jopa
joillain valtionpäämiehillä oli kevyemmät turvatoimet. Hän
ei todellakaan kaipaisi vapaavuotenaan esityksen jälkeistä
sekasortoa. Eikä loisteputkivalaisinten kajossa hohtavia
vaaleita käytäviä vain henkilökunnalle merkittyine ovineen,
jotka olivat kuin suoraan kauhuelokuvasta.

Chrissy Mahilal, energinen, vain hieman yli sataviisi-
kymmentäsenttinen gyanalaisnainen, tuuppi tiensä Arielia
ympäröivän joukon läpi ja kiihdytti vauhtiaan, jotta pysyisi
tämän perässä. Chrissy työnsi pomolleen mukillisen gra-
naattiomenan makuista elektrolyyttivettä, ja Ariel hörppäsi
janoisena mukista.

”Näemme pian fanien arvostelut”, Chrissy liversi innois-
saan. ”Trendaatte maailmanlaajuisesti, ja viralliset Seitsemän
seireenin jalokiviapplikoinnit on juuri tilattu. Saimme kutsun
Ma Chérie’n omistajalta. Hän tarjoaa Seitsemälle seireenille
klubin parasta vip-huonetta.”

Ariel naurahti. ”Siitä kaksoset tykkäävät varmasti.”

Chrissy jatkoi selostustaan ja pyyhkäisi näyttöä etusormel-
laan. ”Trevor Tachi on lähettänyt sinulle yv:n...”

Ariel vilkaisi Chrissyä. Turkoosit jalokivet kimaltelivat tämän silmänurkissa, ja hennanpunaiset hiussuortuvat karvailivat nutturasta. Jos Chrissy olisi hymyillyt vielä leveämmin, Ariel olisi voinut laskea hänen hampaansa. Se oli huono merkki.

”Tiedät, että Trevor menetti tilaisuutensa, kun hän valeh-
teli juorulehdelle siitä, mitä tapahtui Wonderland-festivaalin
takahuoneessa. Mitä salaillet?”

”Miten niin salailen?”

He pysähtyivät Sophian pukeutumishuoneen ulkopuolelle. Sisällä muut avustajat yrittivät hallita esityksen jälkeistä kaaosta.

Ariel kohotti ovelasti kulmiaan. ”Olemme tunteneet jo kymmenen vuoden ajan. Kun olet paniikissa, hymyilet ja suoritat ryhtiäsi kuin olisit jälleen lapsi ja balettileirillä.”

Chrissy mutisi ja puristi kätensä nyrkkiin. ”Paha sinut periköön, opettajatar Doroshinskaya.”

”Mistä on oikein kyse?” Ariel kysyi kärsivällisesti, vaikka levottomuus kupli hänen sisällään. Edellisessä esityksessä Thea oli kompastunut kesken ”Särkyneiden sydänten saaren” kertosaäkeen, ja hänestä oli tehty meemi. Ennen sitä Stella oli valokuvattu suutelemassa Hollywoodin tähtöistä jatkoilla. Isä oli ollut raivoissaan, sillä sisko oli myöhästynyt kotiintuloajasta ja hairahtanut kaidalta tieltä rikkoen luvattomiin suhteisiin liittyvää sääntöä. Ja *sitä* ennen seitsemän innokasta fania oli tupsahtanut takahuoneeseen del Marin siskoksiksi pukeutuneina ja livahtanut vartijoiden ohi. He olivat jääneet kiinni lämpiössä nuuhkimasta bändiläisten likaisia vaatteita.

”Viimeisen kolmenkymmenen sekunnin aikana olen jo ehtinyt kuvitella ties kuinka monta kamalaa vaihtoehtoa, Christina Mahilal. *Kakaise jo ulos.*”

Chrissy ojensi puhelimensa Arielille. ”Julkisuuheen on vuotanut tieto, joka sinun olisi syytä nähdä.”

Arielin sisuksissa kupliva levottomuus muuttui samanlaisiksi rumiksi pikku peikkonukeiksi, joita Sophia keräsi. Ne kuiskailivat Arielin pahimpia pelkoja ja huusivat: ”He vihaavat sinua. Olet feikki. Lahjaton surkimus. Kiitos musiikin jumalille, että lopetat.” Ariel veti syvään henkeä ja silmäili *Voltage Soundin* artikkelia, joka oli julkaistu sillä välin, kun hän oli vielä ollut lavalla. Siinä luki: ARIEL DEL MAR: POPPRINSESSA SUUNNITTELEE SOOLO-URAA.

Alkuun otsikko ei vaikuttanut kovin pahalta. Kenenkään siskoksen sooloura ei olisi ollut mikään uutinen. Arielin teiniajoista alkaen oli huhuttu siitä, miten hän aikosi jättää bändin. Nyt kun viimeinen esitys oli ohi, uudet projektit ja seikkailut odottivat hänen siskojaan. Ariel oli jäähyväiskiertueella neuvotellut vuoden mittaisesta tauostaan levy-yhtiönsä johtajan eli oman isänsä kanssa. Viidentoista vuoden jatkuvan puurtamisen, kiertueilla esiintymisen ja levyttämisen jälkeen Ariel ansaitsi – ja *tarvitsi* – hengähdystauon. Hän oli kaksikymmentäviisivuotias, ja hänellä oli pitkä lista tuiki tavallisia asioita, joita hän ei ollut koskaan tehnyt. Hän halusi opetella uuden kielen, käydä kokkauskurssilla ja kierrellä kirjakaupassa ilman että rotevat, joskin herttaiset, henkivartijat odottelivat kirjahyllyjen välissä. Hän halusi viettää päivän ilman puhelinaikoja, haastatteluja tai deadlineja. Hän halusi selvittää, kuka hän oli ilman Seitsemää seireeniä.

Tavallaanhan se *oli* sooloura. Artikkelin olisi voinut tulkita silkaksi juoruiluksi, taas yhdeksi niistä miljoonista vääristä oletuksista, joita tekivät ihmiset, jotka eivät edes tunteneet Arielia. Mutta kun Ariel jatkoi tekstin silmäilyä, jokin kiinnitti hänen huomionsa.

”Del Mareille läheinen lähde väittää, että seuraavana tiistaina saamme kuulla suuren uutisen”, hän luki juuri sen verran kovalla äänellä, että Chrissykin kuuli. Joskus otsikot olivat täysin tekaistuja tai perustuivat puhtaasti väärinkäsityksiin, kuten vaikkapa silloin, kun Ariel oli tykännyt erään Chrisnimisen kuuluisuuden paidattomista kuvista ja seuraavana päivänä lukemattomat lehtijutut raportoivat ”pariskunnan” jokaisesta vuorovaikutuksesta. Mutta toisinaan tietovuodot olivat peräisin heidän omasta talostaan, kun tiimi halusi hallita julkista narratiivia. Lehdessä ilmoitettu päivämäärä kutitelti Arielin mielessä. ”Miltä ensi viikon aikataulu näyttää?”

Chrissy oli jo ehtinyt avata kalenterin valmiiksi. Hän nielaisi kuuluvasti. ”25. kesäkuuta. Perhekokous. Puoli seitsemältä aamulla.”

”Mistä lähtien olemme pitäneet perhekokouksia aamuvarhain?” Arielin konsertin jälkeinen hyväntuulisuus vaihtui kolotuksiin ja mielihaluihin. Hänellä oli sudennälkä. Hänen polvensa naarmua kirveli, ja jalat tuntuivat ruuvipuristimen väliin jääneiltä, mikä ei ollut ihme. Ariel halusi vain mennä kuumaan suihkuun ja kömpiä sitten sänkyyn. Ei tivata isältään selitystä.

Tämän täytyi olla väärinkäsitys. Jälleen uusi otsikko, joka väitti tietävänsä totuuden del Marin siskosten täydellisestä julkisuuskuvasta. Niinpä hän hymyili ja pysyi itsevarmana. Hän ei saanut murjottaa tai näyttää turhautuneelta. Hänen ympärillään oli liian paljon väkeä, ja todella moni janosi tietää, kävisikö Arielille tai hänen siskoilleen samalla tavalla kuin heidän äidilleen.

Ariel äkkäsi silmäkulmastaan talonmiehen, joka kohotti puhelintaan. Ariel vilkutti ja hymyili kameralle. Väsymyksestä huolimatta hymy oli aito. Hän ei koskaan pitänyt fanejaan itsestäänselvyytensä. Ilman heitä Arielilla ei ollut mitään.

”Käsken autojen olla lähtövalmiudessa”, Chrissy sanoi ja liittyi muiden avustajien seuraan.

Ariel kiitti ja suuntasi Sophian lämpiöön, jossa hänen siskonsa olivat kukin eri vaiheessa esityksen jälkeistä kaaosta. Stella avasi helmiäishoitoisten turkoosien saappaidensa vetoketjua ja paljasti niiden alta verisen laastarin. Marilou letitti vaaleanpunaisia hiuksiaan pänsä molemmin puolin. Elektralla oli jo korvillaan suuret sähkönsiniset kuulokkeet, jotka sointuivat hänen hiuksiinsa, ja hän kuunteli vartin mittaista meditaatiopodcastiaan. Samaan aikaan kaksoiset Alicia ja Thea kauhoivat kiinalaisen ravintolan pahvirasioista nuudeleita suuhunsa.

Ariel katseli hetken näkymää ja yritti painaa kaiken mieleensä. Pitkän kampauspöydän kirkkaine lamppuineen. Samppanjapullot ja pehmolelut. Laatikollisen fanipostia, jota Arielilla oli tapana lukea, kun hän ei saanut unta. Valaiden laulun, jota Marilou aina soitti taustalla. Sähkökyvät vaatteet, peruukit ja niin valtavan määrän kimalletta, että ainoastaan ammattimaiset rikospaikkasiivoijat voisivat onnistua hävittämään kaikki jäljet. Toki heillä kaikilla olisi ollut omatkin pukuhuoneet, mutta he olivat pikkutyttöistä asti kokoontuneet Sophian huoneeseen, koska hän oli vanhin eikä kukaan heistä viihtynyt yksin.

Sophia istui pitkän kampauspöydän keskivaiheilla. Hän riisui kultaiset korvarensa, hölläsi mustaa poninhäntäänsä ja katsoi Arielia peilistä. ”Hei, pikkulintu. Et kai ala tunteilla?”

”Onhan tämä haikeaa”, Alicia puuttui puheeseen. ”Tämä on viimeinen kerta, kun rentoudumme lämpiössä.”

Elektra riisui kuulokkeet korviltaan ja rypisti otsaansa. ”Sovimme, ettemme puhuisi tästä.”

”En minä ainakaan luvannut mitään sellaista”, Alicia mumisi suu täynnä nuudeleita.

”Mitä oikein katsot?” Thea kysyi.

”Ai, tämä on vain yksi tosi kuuma laulaja”, Marilou sanoi ja zoomasi Pixagram-kuvaa. ”Eric jotain. Hänen bändinsä on itse asiassa aika hyvä.”

”En puhunut *sinulle*”, Thea sanoi ja osoitti nuorinta siskoaan. ”Vaan hänelle.”

Marilou pyyhkäisi välinpitämättömästi vaaleanpunaisen lettinsä olkapäältään. ”Jaan tämän biisin silti ryhmässämme.”

Ariel vilkaisi nyrkkiään, jossa oli yhä tähdenmuotoisia konfetteja. Niin hupsua kuin se olikin, hänestä tuntui, että nuo pikkuiset kiiltävät muovinpalaset toisivat onnea hänen seuraavassa elämänvaiheessaan. ”En mitään. Missä isä on?”

”Näin hänet Iggy-sedän kanssa takahuoneessa”, Elektra sanoi. Hän haroi pitkällä kynsillään sinisiä hiuksiaan ja nyppi hiuspinnejä irti yksi kerrallaan.

”Miten niin?” Stella kysyi ja kohotti uteliaana kulmiaan.

Ariel jakoi heille lukemansa lehtijutun. Kaikki siskot lopettivat puuhansa ja tutkivat puhelimiaan. Ariel puolestaan istahti tyhjälle tuolille pitkän kampauspöydän ääreen. Hänen tummanruskeat hiuksensa pilkottivat tulipunaisen peruukin alta. Vaikka esiintymismeikki oli säilynyt koskemattomana, hänen poskipäitään somistavat kimaltavat koristesuomut olivat alkaneet varista. Ariel muistutti omasta mielestään enemmän nahkaansa luovaa lohikäärmettä kuin upeaa merenneitoa.

”Hetkinen nyt. Luulin, että sinä ja isä lykkäsitte tätä sooloura-asiaa”, Stella sanoi. Toinen hänen tekoriipsinauhoistaan oli irronnut ja repsotti poskella.

Ariel hymähti ja nyppäsi siskonsa irronneet tekoriipset pois. Ennen kuin hän ehti käskeä Stellaa esittämään viisikymmentä toivetta, heidät keskeytettiin.

Teodoro del Mar, seitsemän tyttären rakastava isä, hitintekijä, Atlantica-levyjen perustaja ja toimitusjohtaja, purjehti

ovesta sisään. Varajohtaja ja Teodoron veli Ignacio Sebastián del Mar seurasi perässä. Tytöt kutsuivat häntä Iggy-sedäksi.

Teo oli pitkä, edustava ja edelleen roteva kiitos nuoruusvuosiensa painiharrastuksen. Hänellä oli yllään yksi italialaisista lempipuvuistaan, jota koristi kultainen S-kirjaimen muotoinen pinssi. Viimeisimpien kiertuevuosien aikana Teon parta oli muuttunut valkoiseksi, ja nyt hänen tummat, harmaaraidalliset hiuksensa oli kammattu sileille laineille.

Veljekset hymyilivät tyytyväisinä. Heidän hymynsä kuitenkin hyytyivät, kun he huomasivat siskosten tuijottavan heitä.

”Mis amores, miksi olette noin maanne myyneitä?” Iggy-setä kysyi. Hän oli kaikin tavoin veljensä vastakohta. Iggy-sedällä oli lyhyet mustat kiharat, vaaleanruskea iho, hoikka vartalo, ja hän piti rävakämmistä puvuista.

Ariel ojensi puhelimensa, ja molemmat miehet vilkaisivat näyttöä. Ariel seurasi isänsä ilmettä, joka muuttui harmistuneesta raivostuneeksi ja edelleen totiseksi. Isää ei voinut ainakaan syyttää ilmeettömyydestä.

”Mitä tämä tarkoittaa, isä?” Ariel kysyi käheällä kontraltoäänellään. Hänen normaali puheäänensä ei muistuttanut sitä vedenalaisen valtakunnan prinsessan tyttömäistä ääntä, jonka maailma oli tottunut kuulemaan.

”Meidän oli tarkoitus keskustella kanssasi, kun olisimme taas kotona”, Teo sanoi tiukasti mutta rauhallisesti, niin kuin Ariel olisi saanut vain pikku kiukunpuuskan, joka menisi ohi, jos isä pitäisi pintansa.

”Selvästikään joku tiimistäsi ei sitä tiennyt”, Marilou näpäytti.

Ariel tunsi palan kurkussaan. Heidän isänsä muutti aina suunnitelmia puhumatta ensin heidän kanssaan. Hän saattoi yllättäen lisätä kiertueelle uuden esiintymispaikan. Tai sopia

jonkun kuninkaallisen kanssa yllätysvierailun. Tai tehdä sponsorisopimuksen, jota Ariel ei ollut hyväksynyt. Miksi tällä kertaa asiat olisivat olleet toisin?

”Olette punoneet suunnitelmia”, Ariel sanoi.

”Ja mehän sovimme, ettei suunnitelmia tai ilmoituksia ennen kuin kiertue on *ohi*”, Sophia lisäsi ja painoi sormenpäänsä yhteen.

”Kiertuehan on nyt ohi.” Iggy-setä kohotti kätensä ylös kuin olisi yrittänyt suojautua veljentyttöjensä sanoilta.

”Älä viitsi, Iggy-setä”, Elektra puuskahti. ”Yrität vain puolustella isää kuten aina.”

”Varo sanojasi, Elektra!” Teo jyrähti baritonillaan ja kohotti etusormeaan uhkaavasti.

”Äläkä *sinä* yritä vaihtaa puheenaihetta, isä”, Ariel tiuskaisi turhautuneena.

Samassa siskokset tiivistivät rivistönsä. Ariel tunsi itsensä aina vahvemmakeksi siskot rinnallaan, vaikka vihasikin yhteenottoja. Hän vihasi sitä, miten hänen isänsä meni tolaltaan ja vaikenä. Hän vihasi sitä, että kaipasi, *tarvitsi*, yhä isänsä hyväksyntää, vaikka oli jo kaksikymmentäviisi. Täristen Ariel pakottautui kohtaamaan isänsä katseen, tämän vaaleanvihreät silmät, samanlaiset kuin Sophialla ja Thealla.

Teo del Mar kurtisti kulmiaan. ”Vai niin. Onko tämä kapina vai?”

”Isä kiltti”, Ariel pyysi. ”Etkö voisi kerrankin kysyä meidän mielipidettämme ennen kuin teet *meitä* koskevia päätöksiä?”

Alkujärkytyksen jälkeen Teo kohensi ryhtiään. Hänen äkkipikaisuutensa otti vallan, kun hän avasi suunsa. ”Mitä minun pitäisi sanoa? Viisitoista vuotta! Tai enemmänkin, jos laskemme mukaan kaikki ne vuodet, jotka uurastimme ennen kuin saitte ensimmäisen sopimuksenne. Mitä muuta voisoin sanoa kuin että tyttäreni ovat työskennelleet ahkerasti

koko elämänsä. Ja minkä vuoksi? Lomaillakseen? Reilatakseen ympäri Eurooppaa? Viettääkseen aikaa pandojen rauhoitusalueella?”

”Hei!” Marilou huudahti. ”Älä vähättele pandaunelmiani.”

”Enhän minä –” Teo nipisti nenänvarttaan, kun hänen kiukkunsa alkoi laantua. ”Queridas. Rakkaat tyttäreni. Olen aina halunnut teille vain parasta. Olen paiskinut töitä –”

”Siitä asti, kun olin kuusitoista.” Ariel päätti puheen, jonka hän osasi ulkoa jopa paremmin kuin joidenkin laulujensa sanat.

Sophia jatkoi: ”Siitä asti, kun minä ja äitinne saavuimme tähän maahan eikä meillä ollut muuta kuin kolmesataa dollaria ja unelmamme ja tuhannet nenämme edestä suljetut ovet.”

”Joo, joo”, Alicia sanoi. ”Tiedetään.”

Heidän isänsä katsoi heihin kuin he olisivat pettäneet hänet pahan kerran.

”Meillä oli sopimus, isä”, Ariel muistutti. ”Vuosi poissa mediasta. Ei haastatteluja. Ei erikoisartikkeleita. Ei levyttämistä. Meidän piti pitää tauko, jolloin saisimme tehdä mitä haluamme. Joten kysyn uudestaan. Mistä tässä lehtijutussa puhutaan?”

”Poe Marlowe haluaa kirjoittaa ja tuottaa sooloalbumisi, Ariel”, Teo sanoi ja kohotti kätensä tappion merkiksi.

Marilou henkäisi ja kuiskasi sitten: ”Huh, olisin vaikka valmis tappamaan, jos saisin työskennellä hänen kanssaan.”

Siskot mulkaisivat häntä kuin sanoakseen: *Ei nyt.*

”Siinä kuulit”, Teo sanoi saatuaan uutta pontta Mariloun reaktiosta. ”Mutta hänellä on aikaa vain tänä kesänä. Jos suuntaamme heti studioon, soolourasi käynnistyy joulu-kuuhun mennessä. Hän työskentelee ainoastaan parhaiden kanssa, ja nyt hän tahtoo *sinut*, Ariel.”

Vasta oman äänen löydettyään voi loistaa.

Bestseller-kirjailija Zoraida Córdovan nykyaikaan tuotu versio sadusta, jossa päähenkilö panee vastaan ennalta suunnitellulle tulevaisuudelle.

Säihkettä, paljettiasuja, esiintymislavoja... Maailmankuulu laulaja Ariel del Mar haluaa jättää julkisuuden parrasvalot, isänsä painostuksen ja pinnallisen elämänsä. Ariel haaveilee tavallisesta arjesta, sillä hän on lapsuudestaan asti esiintynyt siskojensa kanssa.

Ilman peruukkia, esiintymismeikkejään ja oikeaa nimeään Ariel ei ole tunnista peilikuvaansa, mutta vihdoinkin hän elää tavallista elämää omin ehdoin. Pian hän löytää itsensä bändikiertueelta – ei kuitenkaan esiintymästä vaan myymästä toisen yhtyeen oheistuotteita. Matkalla hän tutustuu uusiin ihmisiin, etenkin itseensä, ja löytää jälleen musiikin ilon.

Kun Ariel huomaa ihastuneensa bändin komeaan keulahahmoon Eric Reyesiin, hän tietää, että jossain vaiheessa hänen peitelty henkilöllisyytensä koituu ongelmaksi. Heittävätkö haaveet kuperkeikkaa, vai kykeneekö Ariel saavuttamaan haluamansa?

9 789520 471880

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7188-0

Kannen suunnittelut Marci Senders
Kannen kuvitus Stephanie Singleton

Copyright © Disney Enterprises, Inc.